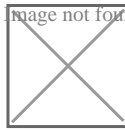

Το Πάσχα του 1982 στην φυλακή Αιούντ

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Να σας πω τώρα το περιστατικό μου από το Πάσχα. Ετοιμαζόμουν για την εορτή. Καθάριζα την ψυχή μου όσο μπορούσα, ήμουν κουφός σε προσβολές, αναίσθητος σε χτυπήματα, τεθωρακισμένος κατά πείνας, ζεσταμένος από μια εσωτερική προσευχή. Την νύχτα που ήξερα ότι είναι η νύχτα του Πάσχα, στις 12, άκουσα ότι χτυπούσαν οι καμπάνες από την πόλη. Η βοή τους διαπερνούσε πολύ πνευματικά. Δηλαδή δεν ήταν μια βοή όπως θα ήσουν δίπλα τους, αλλά διαπερνούσε τους τοίχους. Ήταν ως ένα μήνυμα που ο εξωτερικός κόσμος το έστελνε, εκείνος ο κόσμος που εόρταζε την Ανάσταση του Κυρίου.

Και έφαλα «Χριστός ανέστη!». Στην αρχή στο νου μου, μετά αισθάνθηκα την ανάγκη να ψάλω τον ύμνο όχι δυνατά, αλλά ώστε να τον ακούσω ο ίδιος. Ήταν μια απόλυτη σιωπή και όλες οι κινήσεις από τα κελλιά ακούγονταν έξω στο διάδρομο

και, βεβαίως, ο δεσμοφύλακας με άκουσε να ψέλνω. Ήρθε σ' εμένα και με προσέβαλλε. Και αποφάσισα να σταματήσω για να μην θολώσω εκείνη την αγία νύχτα της Αναστάσεως.

Το επόμενο πρωί ο δεσμοφύλακας άλλαξε στις 7. Έπρεπε να σταθούμε με το πρόσωπο στον τοίχο. Εκείνος έμπαινε μέσα στο κελλί και κοίταζε να δει αν όλα είναι εν τάξη. Και μας επέτρεπαν να στραφούμε με το πρόσωπο προς την πόρτα μόνο όταν τον ακούγαμε να την κλειδώνει.

Εκείνο το πρωί του Πάσχα, όμως, δεν στράφηκα, δεν στάθηκα με το πρόσωπο στον τοίχο. Ήταν ένας δεσμοφύλακας... Αν εσείς μπορείτε να φανταστείτε έναν όμορφο διάβολο, αυτός ο άνθρωπος ήταν αληθώς ένας όμορφος διάβολος. Φυσικά, ήταν ένας νέος από το χωριό, ένα αδύνατο αγόρι, ψηλό, με γαλάζια μάτια, εντελώς αγγελικά, με ένα πολύ όμορφο πρόσωπο, ντυμένο πάντοτε κομψά, με κοστούμι. Οι άλλοι έρχονταν πιο βρόμικοι. Αυτός ήταν πάντοτε πολύ καθαρός, πολύ κομψός. Αλλά είχε μια ανεξήγητη θηριωδία. Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πώς κάποιος με μια τόσο αγγελική ωραιότητα μπορεί να είναι τόσο σκληρόκαρδος. Αν αυτός ο άνθρωπος δεν χτυπούσε πέντε-έξι κρατουμένους καθημερινώς, πιθανώς δεν είχε την άνεσή του...

Και εκείνο το πρωί, όταν άνοιξε την πόρτα, εγώ είχα προσευχηθεί όλη τη νύχτα στον Θεό. Ίσως είχα πει εκατό, χιλιάδες φορές «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος». Χιλιάδες φορές, ίσως, για να εισέλθει βαθιά στο νου και στην καρδιά μου η αλήθεια της Αναστάσεως. Στάθηκα με το πρόσωπο προς την πόρτα όταν μπήκε μέσα και του είπα: «Χριστός ανέστη!». Ο δεσμοφύλακας με κοίταξε, έστρεψε το κεφάλι και κοίταξε εκείνους που ήταν πίσω του. Στράφηκε πάλι προς εμένα και είπε: «Αληθώς ανέστη!».

Ήταν για μένα σαν ένα χτύπημα στην κορυφή της κεφαλής. Και κατάλαβα τότε ότι όχι αυτός μου είπε «Αληθώς ανέστη!», αλλά ο άγγελος του Κυρίου. Εκείνος ο άγγελος, ο οποίος, στεκόμενος στον τάφο, είπε στις μυροφόρες: «Τι ζητείτε τον Ζώντα μετά των νεκρών; Ουκ έστιν ώδε, αλλ' ηγέρθη. Ίδε ο τόπος όπου έθηκαν Αυτόν». Με το στόμα του, ο άγγελος με διαβεβαίωσε για την Ανάσταση, διότι είχα ανάγκη από αυτή την διαβεβαίωση - και διότι ο Κύριος θέλησε να με διαβεβαιώσει για την αλήθεια της Αναστάσεως με το στόμα του εχθρού μου. Το κελλί μου γέμισε από Φως. Και η χαρά μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τις πέντε - έξι ώρες μέχρι το μεσημέρι τις πέρασα μέσα σε Φως και πνευματική χαρά.

Π. Γεώργιος Calciu, «Η οδύνη ως ευλογία»